

magazín

3

1976

Möbel Ferrari

Rapperswil

Möbel Ferrari otevřel největší moderní výstavní síň ve východním Švýcarsku.

10.000 čtv. metrů výstavní plochy

Nejmodernější nábytek z celé Evropy

Ložnice od 780.— Fr.

Sekretáře od 580.—

čal. soupravy

(kožené)

UŠETŘE HA HABYTEK?
SPORUJE U NAS!
POSKYTNEME 7% ÚROKŮ
A HAVIC 1% JAKO DÁREK.

Restall

az o 2 měsíce

pl

nácl

klere

— Kres

— Splác

— Bezpla

30 měsíců.

nová služba

do 3 měsíců bez banky a ještě se slevou.

nákupu nového zboží nad Fr. 500.— úhradu cestovních výloh.

Váš krajan, pan Viktor HANUS, Vás obslouží v pátek od 17. do 21. hod. a v sobotu od 8. do 18. hod. Ale i v týdnu vždy do 10. hodiny dopoledne a od 18. hodiny večer Vám rád poradí a odpoví na Vaše dotazy na tel. čísle (01) 926 29 82

Pro architekty a stavbyvedoucí

dodáváme a pokládáme kovrálkové koberce (Spannteppiche), filcové a plastické podlahové povlaky dle Vašeho přání, včetně dodávky a provedení soklíků z PVC. Naše kapacita stačí pro jakékoliv množství.

To vše za nejnižší ceny.

Přesvědčte se sami, pošleme Vám vzorky a nabídku. Zařizujeme nejen bytové jednotky, ale též tovární haly, obchodní místnosti, zkrátka vše.

Nezávazné dotazy adresujte na firmu:

Möbel Ferrari, 8645 Jona-Rapperswil, k rukám p. Hanuše nebo zavolejte pana Hanuše večer od 18. hodiny na tel. č. (01) 926 29 82.

Jona-Rapperswil
Tel. (055) 27 71 21

MÖBEL

RAPPERSWIL
ferrari

MNOHO POVYKU PRO ...

"Sedm let se pohyboval jako štika v Mnichově a ve všem a kolem všeho, co se tam dělo, plánovalo a provádělo. Zásluhou těch, kteří ho objevili, drželi nad ním ochrannou ruku a podporovali jeho kariéru ve všech oborech rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově a amerických i exilových oborech, přímo i nepřímo s touto rozhlasovou stanicí spojených ...

V minulých dnech bylo oznámeno, že Pavel Minařík je kapitánem československé špionáže a že se po sedmi letech vrátil do Prahy. Československý rozhlas, televize a tisk začaly uveřejňovat výsledky Minaříkovy činnosti v Mnichově. Začaly vyhodnocovat a stále ještě vyhodnocují, co Minařík, díky své šikovnosti a hlavně svým intimním přátelům, do Československa Gustávu Husákovi a jeho okupačnímu režimu přinesl ...

Pavel Minařík přišel do exilu v roce 1968 jako tisíce jiných Čechů a Slováků — jenže on přišel dokonale připraven a nikoliv bez zavazadel, která byla základním kapitálem do jeho podniku. A tak to měl snažší. Brzy byl vybrán lidmi k tomu povolanými a jeho kariéra byla rychlá a závratná. V rozhlasu Svobodná Evropa v Mnichově byl opravdu někým a něco znamenal. Také Američané otevřeli svou náruč dokořán a tak hluboko, že se to Minaříkoví důkladně vyplatilo.

Nejinak v exilu. Snad důvěra chlebodárců oslnila mnohé. A snad i jiné okolnosti. Zničeho nic se stal Minařík členem sekretariátu Čs. poradního sboru v západní Evropě. Byl tam hybnou silou, pravou i levou rukou pana předsedy ... a generálního tajemníka ... Důvěrným přítelem a spolupracovníkem mnohých dalších, kteří se mu také stali dveřníky do

dalších věcných i osobních tajemství a známostí v exilu. Mnoho je z toho všeho více než podivné a ukazuje na otřesné zákulisi. Minařík byl pro ně nadějí i budoucností ..."

Tímto tónem mluví k případu špiona Minaříka Josef Jonáš ve Vídeňských Svobodných listech. Jeho článek předkládám ve zkráceném znění — pouze část umírněnou — a vhodnost či nevhodnost obsahu nechci komentovat.

Ptáme se: je možné vinit někoho z poctivých emigrantů za to, že se někdo, kdo emigranta pouze předstírá, dostane tam, kam se např. dostal Minařík? Pavel Minařík není případem prvním a docela jistě ani posledním. Současný komunistický režim v Československu se musí nějakým způsobem mstít politické emigraci, která mu je solí v očích.

Režim v Československu má mohutný kádrovací aparát. Přesto se mu však nepodařilo prokouknout ty, kterým se poštěstilo dostat na Západ, ať již na základě devizového příslibu, na pozvání, s Čedokem či jako sportovci a kteří se rozhodli do socialistického ráje za železnou oponou již nevrátit. Pro režim v Československu jsou případy Nedomanský, Farda, Navrátilová a mnoho dalších závažnější, než případy Mařák, Tačovský, Minařík a jim podobní pro emigraci. Nedávejme tedy vinu těm, kteří s nimi pracovali, proto, že jejich nepoctivou hru neprokoukli. Předpokládám, že málokdo z nás by byl schopen odhalit pravou tvář vycvičených

ROZHOVORY S ČS. ROZVĚDČÍKEM, KAPITÁNEM PAVLEM MINÁŘÍKEM

hrabu nebyl, ale na rozdíl tedy od těch lidí, mně by soudruzi zavažili zpátky domů, nemusel bych být poškozen as minimálním křídlové. Když tam jdeš, v jedné části najdeš spoustu českých (men. emigrantů, kteří už zůstali pochozí v cizí zemi. Já jsem celou tu dobu za sebou měl všechny své soudruhy, a nejsem já. Měl jsem za sebou náš socialistický stát

...ně já se dostal, jak ...

... mě ...

NÁVRAT Z DRUHÉHO BŘEHU

Do více než sedmiletém puštění na Západě se v minulých dnech vrátil do vlasti důstojník československé spravodajské služby, kapitán Pavel Minsík. Podařilo se mu proniknout do vysílacích Svobodná Evropa a do emigrantských spojků. Poznal obnovení jejich spojení s americkou špiónážní centrálou CIA, ...

politické přesvědčení. Počítal jsem se mezi ně

Jak asi ve Svobodné Evropě reagovali na váš nečekaný odjezd?

Snad by bylo zapeřít, vrátili se do historie. Ve Svobodné Evropě existoval od začátku to znamená od padesátých let, velmi přísný režim, který byl vypracován bezpečnostním oddělením SECURITY — přímo řízeným CIA. Svým odchodem jsem zasmátnout Svobodnou Evropu zkomplikoval trochu život. Bezpečnostní oddělení teď bezpečy by vydá znovu ohledně ...

24. 11. 1968

Signál

komediantů, když se to komunistickému režimu nedaří pomocí školeného kádrovacího aparátu u lidí, kteří se přetvařovat díky režimu musí, aniž by k tomu dostali odborné školení.

Ti, kteří se dali režimu v Československu k dispozici pro nepoctivou práci mezi krajany, sami poznají, jakou budoucnost si připravili. Jak se jim asi bude žít po návratu domů, po návratu mezi "své", když se na ně prozradí, co za hraničemi dělali? Představitelé režimu v Československu nejsou přece jenom natolik na hlavu padlí, aby nevěděli, že - s výjimkou mizivé menšiny - jsou oba národy proti nim. Musí tedy vědět, jak se na tyto fízly bude dívat lid, jak jimi bude přinejmenším opovrhovat. Přesto o nich a jejich "práci" ještě veřejnost informují. Zpravidla se totiž o osobách, vyškolených pro politické fízlování a špionáž, nehovoří ani po úspěšném splnění daného úkolu. Mluvení o nich je novinkou režimu v Československu. Jaký závěr z toho plyne? Režimu nejde o to, co mu špióni vyzvědí (na to jsou pravděpodobně jiní), ale o to, aby emigraci posměšnil, aby se jí mohl vysmát pomocí svého rozhlasu, televize a tisku v argumentech plných polopравd a lží, jež tyto obětí beránci dodali. Velikou dalekozrakost tím však nedokazuje. Svým počínáním zesměšňuje především sebe, navíc pak obětuje ty, kteří mu slepě sloužili.

Nedělejme tragédii z toho, že jsme nepoznali mezi sebou špiona. Mnohem závažnější jsou jiné skutečnosti současného světa. Závažnější je na příklad skutečnost, že politikové demokratických zemí nejsou schopni prohlédnout pravou hru všech komunistických režimů, přinejmením alespoň těch, jichž představitelé jsou vasaly Kremlu. Je to tím smutnější, že zkušenosti k poučení daly dějiny více než dost.

Jak dlouho ještě tato skutečnost — právě tak, jako varovná slova těch, kteří si nenechávají nasazovat růžové brýle mámení — zůstane opomíjena?

E. Hyeon

[illegible]

"Rozvědčík" Minařík ve své plné
kráse opět mezi svými soudruhy.

[illegible]

Ukázka z rozhovoru redaktorů s Minaříkem
po jeho návratu do Prahy:

Jaké jsou vaše bezprostřední plány po návratu domů?

Podobně si každého zplnělo vlastní. Ta otrocká je mi vlastní, když jsem často křídla jsem se vrátil do Prahy, zaplul se mě můj soudruh náčelník, jistě čistil. Tehdy jsem mu odpověděl: „Jsem šťastný, že jsem opustil domov. Je to snad tím, co jsem napomenul, je-li vlivem soudruzi se může udejit. Povazují jsou práci za kolektivní, za velmi odpovědné kolektivní dom. Byl jsem ale tady, samozřejmě odhodlan se sebe. Soudruzi mi říkají, jak bych se měl chovat, co bych měl odlat, ale situace se mění, často jsem se musel přizpůsobit častým proměnám, ve kterých jsem šel. Ta vzdělanost, odhodlan je přece jenom velká. Ale abych se vrátil na můj rodný zátěvek v Praze, musel jsem se vrátit. Jsem šťasten, že jsem doma, že jsem se mohl sekat se všemi soudruhy, se kterými jsem v době vzdělanosti, více než před tím: tédy přizpůsobení tuhle práci.“

Maalele nani hai nako bafihio
a valingivili?

Tato also serves as a liaison to

dne na dan Nikdo za mnou nepřel-
děl 3 nebo 5 zálí 1964 a nebyl by
půjde ven. Já jsem byl na tuto obci
dlouhodobě připravován. Co mě hi-
storie začala vlnitně též před jedn-
nácti lety. Bylo mi devatenáct, za-
žalo to následem na vojnu. Potom
se čtyři roky konaly přípravy. Učil
jsem se znát řadu lidí, které jsem
mohl ve svém posláním potřebovat.
abych mohl pracovat v prostředí
Svobodné Evropy

Nauphpadai j'ia ai na tak obh'my
sikol somphadika obh'it m'ia?

Když jsme u toho měli. Spousta lidí se po mém návratu divila tomu, že jde o člověka, kterému je třicet letků třicet a půl musel dodat, který má hodnost kapitána, má ze sebou sedm apol rohu ve Svobodné Evropě na Západě. Svoje hodnosti jsem si musel zeshodit. Ve třicetce jsem přišel mezi lidi ze Svobodné Evropy, kteří tam byli už od osmačtyřicátého roku. Některé části i dříve předtím byli v kontaktu se správoedskými službami a měli ze sebou bezmála čtrnáctileté praxe. Na rozdíl od nich jsem vchodil, co chci. Všechno jsem měl, kdo za mnou šel, a nemu-

NOVÝMI EMIGRANTY ve svobodném světě se stalo několik desítek Čechů a Slováků, kterým se poštěstilo vycestovat do západních zemí s Čedokem během vánočních a novoročních zájezdů. Kromě emigrantů z Československa se však množí i emigranti z jiných zemí východního bloku. Tak na příklad v Norsku požádal o politický asyl rumunský diplomat V. Tipanur a v Rakousku O. Duryan, sovětský dirigent.

Zájezd s Čedokem do zemí s tvrdými valutami není záležitostí jen tak lehce pro každého finančně dosažitelnou. Zde na ukázkou několik cen, v nichž ovšem není započítáno kapesné a podplacení příslušné vlivné osoby, která rozhoduje o tom, kdo se na zájezd dostane. Přes vysoké ceny je zájemců hodně, neboť se najde dost lidí, kteří se k penězům dostanou celkem snadno, avšak ne způsobem příliš poctivým. Rozhodně ne normálním zaměstnáním.

	Kčs
Itálie, Sicílie (16 dnů)	11.810
Japonsko	23.390
Kanada	31.990
Švýcarsko, Francie, Korsika (15 dnů)	16.330
Švýcarsko, Itálie, Elba	11.990
Kypr (15 dnů)	8.490
Francie, Španělsko (17 dnů)	13.990
Paříž	12.200
Kolem Španělska	14.980
Anglie	17.140
Uganda, Tanzanie, Kenya (20 dnů)	42.580

VE ŠVÉDSKU vstoupil s Novým rokem v platnost zákon o udělení obojího volebního práva (aktivního i pasivního) pro cizince, kteří jsou v zemi policejně přihlášení nejméně tři roky. Toto právo se vztahuje na volby místních a okresních zástupců a do církevních rad. Občanství možno ve Švédsku dostat nejdříve po 7 letech. Právo trvalého pobytu může cizinec ve Švédsku obdržet již po dvou letech pobytu. Cizinci, kteří však dostali politický asyl, mají pobyt zajištěn od udělení asylu.

S OPOZDĚNÍM SE DOVÍDÁME o tom, že se na Štědrý večer 1975 dožil svých sedmdesátin býv. poslanec Národního shromáždění Alois ČÍŽEK, který ve zdraví a nezničitelném humoru žije ve francouz-

ském Gagny. - Čížkův optimistický humor nepotlačili ani nacisté v koncentráku ani komunisté v "gulagu" po únorovém puči. Malá epizoda mluví za objemné sešity jubilantova životopisu: při posledním zasedání Bezpečnostního výboru sněmovny, v němž Čížek neohroženě bránil zbytky svobod poválečné republiky, obořil se na něho Ota Šlink výhrůžkou:

"Lojzo, ty budeš viset!" Alois Čížek, jak si ještě dnes vzpomíná, ho poslal "kamsi" s poznámkou: "Jen si dej pozor, abys nevísel ty!" Tehdy nemohl tušit, že nedlouho na to splní jeho vyprovokovanou pohrůžku vlastní šlinkoví soudruzi. Zato Čížek žije dále, a vždy, "když se seženou ~~právní~~ peníze", rozesílá po exilu svůj humoristický a satiristický "B I Č". Jako spoluautor výborné sbírky politických anekdot "HU-MOR NA NĚ" říká o tomto svém protikomunistickém boji: "Satira a vtip jsou nejmocnější zbraní proti diktaturám: zesměšňují je."

"POSŘPNOVÝ UPRCHLÍK" Ervín Marák, jehož veledílo "Spolek mrtvých stínů" se po jeho návratu z "emigrace" tolikrát až do omrzení ozývalo éterem pražského rozhlasu, "zemel". Jak víme, neměl Marák žádné lehké zaměstnání. A po návratu domů ho zřejmě čekaly následky, které asi nepředvídal. A tak se najednou ocitl na psychiatrickém oddělení brněnské nemocnice. Tam ho ale gestapo nenechalo dlouho. Byl převezen na izolaci do blázince v Opavě-Kateřinkách. A opět najednou dostala jeho rodina zprávu o náhlé smrti drahého Ervína, o sebevraždě. Pohřbu se však pozůstali zúčastnit nesměli a samozřejmě nesměli vidět ani mrtvolu. Zajímavé!! Známe však metody odborných kremelských poradců: zkompromitovaný a slušnými spolupoběhy opovrhovaný a vyřízený Ervín Marák musí nyní žít s jinou tváří, s novým jménem a ... možná i s novými úkoly.

VOJTĚCH JASNÝ, tč. televizní režisér stanice Südwestfunk, představil kritice své filmové zpracování románu Heinricha Bölla "Názory clowna", označené za nejkrásnější milostný příběh německého poválečného filmu. Líčí rozchod zamilovaných z náboženských důvodů.

(Volně podle DEMOKRACIE V EXILU.)

XX

Ukázka z humoristického a satirického časopisu

Jde dědeček po Václavském náměstí a křičí: "Koupím Sovětský švaž!!! koupím Šovětšský švaž!!!" - Potkají ho dva esenbáci a říkají: "Ale dědo, co to tu křičíte? To se nesmí! Kolipak vám je let?" - "Pětašedumdešát," nato děda. Esenbáci si řeknou: "Nojo, děda už je holt sklerotickéj, dovedem ho domu." - Odvedou ho tedy k babičce a všechno jí vyprávějí. Babička se rozčílí: "Vidíte ho, dědka starýho bláznivýho. Má šest stovek pense, ale skoupil by každý h...."

Soudružka Chňoupková jde se soudružkou Biřakovou do Chuchle na dostihy. Vybraly si koně, který se jim zamlouval a vsadily si na něj. Jenže ten doběhl akorát poslední. "To nic," chlácholí soudružka Chňoupková soudružku Biřakovou, "stejně jsem si lámala hlavu starostí, do které místnosti bych toho koně vlastně dala."

Ptá se Američan na návštěvě v Praze: "Proč jste tady postavili pomník Leninovi?" - "Aby nám navždy připomínal, že jen díky jemu můžeme žít tak, jak dnes žijeme." - "Ale, máte zapomínat. Nesmí-

te mu to pořád vyčítat!"

V hotelu International v Praze možno číst v každém pokoji tuto žádost: "Nelejte, prosím, vodu do květinových váz. Zrezivěly by nám mikrofony. Díky!"

Víte, jaký je rozdíl mezi sexuálním a politickým vtípem? Pět let!

Víte, jaký je rozdíl mezi sjezdem rodné strany a lyžařským sjezdem? Na sjezdu rodné strany se musí, kdežto na lyžařském sjezdu se nesmí padnout na zadek.

Víte, že Československo má pět kosmonautů? 1. Šejnu (odletěl), 2. Novotnýho (vyletěl), 3. Dubčeka (naletěl), 4. Svobodu (nedoletěl), 5. Husáka (je na odpalovací rampě).

Svěruje se Kapek Indrovi: "Já ti nemám vůbec v životě štěstí!" - "To je o pravdu divný," diví se Indra, "dyť prej štěstí, když je unavený, sedne i na voľa."

OTÁZKA ČASU

Ian Smith

Jeden pohřební ústav v Salisbury podporuje bílou domovinu uprostřed černé Afriky svým osobitým způsobem: nabízí všem rodinám, které v boji proti partyzánům ztratí syna, pohřební obřad včetně rakve a smuteční hudby zdarma.

Lze se obávat, že zájem o tuto nabídku poroste. Po mírové konferenci v železničním vagonu na mostě přes řeku Zambezi, jež skončila nezdarem, totiž vlak k mírovému řešení rhodeského konfliktu ujel. Koncem srpna proti sobě seděli po deset hodin šéf bílé menšinové vlády Ian Smith a mluvčí černé většiny Abel Muzorewa v bílém salonním vlaku jihoafrické vlády. Šestapadesátiletý Ian Smith přišel k jednání rozhodnut: "Dokud žiji, nebude v Rhodesii žádná černá vláda." A biskup Muzorewa položil na stůj svůj maximální požadavek: "Chceme vládu africké většiny a jednáme jen o způsobu, jakým jí bude předána moc."

V zemi nikoho mezi Zambií a Rhodesií nad Viktoriiniými vodopády se extrémní stanoviska nikterak nesblížila. Naopak, po ukončení konference začaly obě strany vyhrožovat válkou. "Naše jednotky mají plán na vyhubení teroristů," oznámil Ian Smith. Biskup Muzorewa po konferenci na Zambezi dal na srozuměnou: "Sedm tisíc po zuby ozbrojených bojovníků za svobodu stojí připraveno k akci v Rhodesii i v zahraničí."

Vojensky mají bílí zatím ještě převahu. Pět tisíc dobře vycvičených vojáků obsluhuje stělné zbraně a tanky rhodeské pozemní armády, letectvo může nasadit do akce 1500 mužů a 70 moderních letounů.

Avšak přesto už je jen otázkou času, kdy 255 000 bílých Rhodesanů podlehne pěti a půl milionu černých: početní poměr je 1 : 22. K tomu přistupuje okolnost, že vláda v Salisbury je ze zahraničně politického hlediska v izolaci. Tím, že Mosambik získal nezávislost na Portugalsku, ocitla se Rhodesie za západě, severu i východě obklopena nepřáteli. Sousední černošské státy Botswana, Zambie a Mosambik podporují povstalce. A Jihoafrická republika na jihu ponechává své bílé bratry stále zřetelněji na holičkách, aby z dlouhodobého hlediska uchránila kůži svou vlastní.

Téměř po celé jedno století nebylo v Rhodesii pochybností o tom, jak se dělí politická a hospodářská moc a společenské funkce: černí byli služebníci a bílí páni. Prvním bílým pánem byl muž, po němž dostala země na Zambezi jméno: Cecil John Rhodes. Syn anglického faráře získal ve zlatých a diamantových dolech na jihu Afriky obrovské bohatství. Roku 1888 vyjednali jeho přívrženci s domorodým náčelníkem Lobenguelou, že mu odstoupí 750 000 čtverečních kilometrů území nynějších států Zambie a Rhodesie. Cena za to byla 200 marek jako osobní měsíční

renta, 1000 pušek, 100 000 nábojů a jeden parník. Během několika málo let vytě-
žila Rhodesova British South Africa Company z této levně koupené půdy měď v hod-
notě 1,5 miliardy marek. Před smrtí odkázal miliardář tuto bohatou zemi britské
koruně, protože se řídil heslem: "Afrika musí být britská od Kapského Města až
po Kahiru."

Roku 1923 se Rhodesie oficiálně stala britskou kolonií s vnitřní samosprá-
vou. Přistěhovalci z Británie a z celé Evropy proudili do země na Zambezi, pra-
covali v mědných dolech, pěstovali tabák a chovali dobytek. Bílí se zmocnili té
lepší části černošské země, černochům zůstala džungle.

Když po druhé světové válce Británie opustila své poslední kolonie a na
základě všeobecných voleb jim poskytla samostatnost, postavila se bílá menšina v
Rhodesii proti tomu. Bílí vládci, aby zabránili převzetí vlády černými, vyhlási-
li 11. listopadu 1965 jednostranně nezávislost na vzdálené mateřské zemi. Novou
vládu smělí volit jen běloši a zámožní černoši; pro černocha byl jako podmínka
stanoven minimální příjem 1200 liber ročně. Dělník si mohl vydělat nejvýš dese-
tinu této meze. Výsledkem tohoto ustanovení bylo, že z pěti a půl milionu černo-
chů mohlo hlasovat jen 9000 a vláda byla sestavena výlučně z bělochů.

Už jedenáct let je Ian Smith ministerským předsedou. Je synem skotského
přistěhovalce, kvalifikovaný chovatel dobytka. Za druhé světové války byl pilo-
tem britského královského letectva. Svou rasistickou politikou si znepřátelil
celý svět. Přesto však rád a často prohlašuje: "V Rhodesii žijí nejšťastnější
Afričané světa."

Na rozdíl od sousední Jihoafrické republiky neprovádí Rhodesie oficiálně
politiku apartheidu, školy, restaurace a kanceláře nejsou segregovány. Avšak
stejně jako v Jižní Africe jsou také v Rhodéské republice od jejího založení od-
bojní černoši, požadující svobodné volby a rovnost hlasů, zavírání. Barevní in-
telektuálové prchali do ciziny, shromažďovali sympatie, peníze a zbraně, a vra-
celi se ilegálně do vlasti.

Již v roce 1965 po jednostranném vyhlášení nezávislosti začali černoští
bojovníci za svobodu zřizovat v buši podél Zambezi tajná skladiště zbraní. Již
osm let se v severní pohraniční oblasti stýlí. Partyzáni přicházejí obvykle za
období deštů pod ochranou vysoké trávy, skrývají se v tabákových a kukuřičných
plantážích. Po setmění přepadávají osamělé farmy. Dnes jsou farmy na severu Rho-
desie zabarikádovány jako pevnosti. Večer se okna a dveře zakrývají ocelovými
deskami s otvory pro hlavní pušky. Farmy a jejich okolí jsou osvětlovány světlo-
mety. Radiotelefony a poplašná zařízení jsou napojeny na vojenské hlídky a poli-
ceijní stanice. Tam jsou ve dne v noci připraveny k nasazení vrtulníky.

(Podle časopisu STERN, Hamburg.)

Abel Muzorewa (foto AP)

Olga Valeská

VŮNĚ
NAŠICH STRÁNÍ

ŘEKY JARA

*Od věku tekou řeky jara
a ode věků pramení,
v hlubinách Věčna, jež se stará,
by všichni žijící zmámeni
z těch toků daší občerstvení.
A nápoj řek těch irpký není,
je perlivý, pln sladkosti,
a v duši úhor smutku mění
v sad pokoje a radosti.*

*Od věků tekou jara řeky
a světlí imu a tlumu žal.
A zpěv těch proudů odevěký
se skládá v píseň, ve chorál,
jenž jak by proudil ze dna byti
a vesmír chítel by rozechvil
v stříbrnou hymnu věčnosti.
Od věků řeky jara svítí
naději v jaro věčnosti.*

JE PO BOUŘI

*Viřici jarní oblaka se pohybují nebem,
déšť padá; tíhou krupějí
se mladé listy zachvějí
a přetékají medem.*

*Už bouře v horách doznívá
a slunce trhá mraky,
jež třásna jsou jak perlová,
jak loď, když s plachtou odplouvá,
jak plné bílé máky.*

*Juk voní smolou mladá horavice
a prostírá své věve okoupané,
jak vzhůru vztýčuje svých mladých šišek svíce,
jak její kůra zlatě v slunci plane!
A jarní dešť – to jemné bubnování,
zvonění stružky, jež se žene strání!
Ach, jarní dešť, jenž ostře rozvoní
keř, zemi, trávy, puky jabloní,
ten jarní dešť už mizí v dlouhém pruhu.
Už slunce spředlo z jeho úpytu duhu,
již jako sinharevnou stuhu
avíjí kolem kytky naději.
Listy se ještě trochu zachvějí,
je po dešti a země slzy vpijí,
je po houři a přece všichni žijí,
je po houři a slunce zvítězilo.
a jarních oblak proud má hurvu zase bílou.*

*Mají vůni velké, dětské viny,
po Velikém pásku Vzkříšení!
Každý rok se zárak opakuje,
jistota se nikdy nemění.*

*Domky se k té slávě bílí,
vajíčka si dívky obarvily,
a ten kříž, kam každé ráno kdosi
čerstvé kvíty nebo chvoji nosí,
ozdobily věncem něčí věrné ruce.
Dobroživě usmívá se Kristus ve své muce.*

*Velkonoce na Moravě mají vůni hlíny;
kolem řeky vrby kvetou,
mládenci si proušky pletou,
přes pole se níže sunou oblak velké stíny.*

*Kam jsi uletělo, velké srdce zvonu?
Jak je teskno bez tvých zvukových tónů!
Klapáčky sic napropí dosi hluku,
já však stále myslím na rozluku;
Do Říma pryč, do Říma až letí!
šeptají si udivené děti.*

*Všechno je tak svateční a jiné,
vzduch čas voní, jiskří mladým vínem,
zárakem je zapučená zima,
nový život v teplém slunci klímá.*

*V kostele se o Vzkříšení z plna srdce zpívá,
je to prosba, naděje a víra stále živá:
zmrtychvstání, zmrtychvstání – jednou bude lépe!
S vrácenými zvony srdce k Boží chvály tepe.*

*Nejen starouškové chodí do kostela,
vpředu u oltáře číhá dětská čela ...
A tam, kde se v polích vine tvrdá bílá cesta,
tam, kde stojí kříž ten starý, vyhoštěný z města,
dobroživě usmívá se Kristus ve své muce.
Na rány mu kvíty daly něčí věrné ruce.*

*Všude je sířibra a všechno se třpytí,
do sířibra zakletí je březnový den,
zrcátka vody se stříbrně svítí,
osení mladé má stříbrný tem.*

*Všude je sířibra a ticho a světlo,
slunce je prudké, až oslní zrak,
jaro se křídlem svým do větví vpletlo
živé, a zůstalo – stříbrný pták.*

STÝSKA SE NÁM

*Proč vlastně nechodíš po zemi
v poumíka přestrojený?
Mohl bys přiletiš letadlem,
sály se velké změny.
Stála bych na prahu,
hodiny vzhlížela,
šla bych Ti naproti
jak se to drahým dělá.*

*Proč vlastně nechodíš po zemi?
Lide jsou smutní a divní;
kdyby Te zas jednou viděli,
byli by vřidní.
Poslal bys napřed své unděly
za hři přestrojené,
na bílých lyžích by přijeli,
jako se bouře žene.*

*Proč zase nepřijdeš?
Už se nám po Tobě stýská!
Snad bychom trachu se změnili,
kdybychom Tvoji tvář viděli zblízka.*

Czechoslovak Cultural Club
postbus 4149
Haarlem - Nederland

třicet lochnesských nestvůr

Od třicátých let je jednou z nejslavnějších turistických atrakcí ve Skotsku nestvůra, která prý žije v temných hlubinách jezera Loch Ness. Bylo učiněno nespočetně mnoho pokusů najít ji, některé byly vysoce vědecké, jiné již méně. Ale počet učených hlav, které jsou přesvědčeny o její existenci, stále roste. Jako poslední je to nyní vynikající přírodovědec sir Peter Scott. Přesvědčila jej totiž poslední série fotografií, které podle jeho názoru dokazují, že legendární nestvůra opravdu žije. V rozhlasovém interview prohlásil: "Myslím, že musím pokládat za přesvědčivou záplavu fotografických důkazů z nedávné doby. Na těchto snímcích nemohou být zachycena žádná známá zvířata. Stále víc a více se přikláním k přesvědčení, že nestvůra existuje."

Peter Scott říká, že by mohla být asi 14 metrů dlouhá a pravděpodobně se živí lososy, úhoři a hnědými pstruhy. Britské nadšence pro lochnesskou nestvůru však ještě víc vzrušuje domněnka sira Petera, že možná není jen jedna obluda, ale celé stádo. Jezero jich ovšem není plné. Scott usuzuje: "Teoreticky by jich tam mohlo žít asi sto. Soudilo se na tuto možnost podle množství potravy, která v jezeře je, ale já si myslím, že jich bude o hodně a hodně méně. Snad dvacet až třicet."

Snímky, které Scott viděl, pořídila anglicko-americká vědecká skupina, která u jezera pracuje od roku 1972. Použila podvodních kamer se sonarem, který je zapojil, když se přiblížilo nějaké velké těleso. Výprava pořídila snímky před třemi lety v hloubce 14 metrů. Počítá v houstonském vesmírném středisku snímky vyhodnotil: ukazují cosi, co vypadá jako ploutev nebo pádlo.

Jak tedy podle sira Petera Scotta nestvůra vypadá? "Myslím, že vypadají neobyčejně, jako prehistoričtí mořští plazi, plesiosaui, což znamená, že mají dosti dlouhý krk a značně malou hlavu, podlouhlé tělo a nějaké velké ploutve. Jedna z nich, která byla vyfotografována, je dlouhá kolem dvou metrů. Byla to zadní ploutev a proto soudím, že mají dost krátký ocas."

Scott, který je také znám jako kreslíř divokých zvířat, byl novými fotografiemi tak přesvědčen, že nyní vystavuje kresby, jež se na nich zakládají.

Podle historických dokladů pochází první zpráva o lochnesské nestvůře z 8. století od misionáře St. Columby. Když napadla jeho druhá, modlil se, aby zmizela, a jeho modlitba byla vyslyšena. Jak dlouho ještě potrvá její tajemství?

(Podle BBC London Letter, Londýn)

Jak jsme již v minulém čísle oznámili, pořádá Magazin pro své čtenáře, jejich příbuzné a známé v tomto roce dva zájezdy. Pro první zájezd (norský sever) již přihlášky přijímat nemůžeme. Druhý zájezd bude uskutečněn ve dnech od 25. září do 9. října a jeho cílem bude jih,

Maroko

Poletíme do Casablanky a odtud pojedeme autobusem křížem krázem Maroko (Rabat, Meknès, Fés, Ksar-Es-Souk, Erfoud, Tinerhir, Boumalne, Ouarzazate, Taliouine, Taroundant, Agadir, Marakeš), neopomíneme se samozřejmě podívat na okraj Sahary, jejíž zlatý písek nás bez veškeré pochybnosti okouzlí.

Ubytování je v prvotřídních, evropsky zařízených hotelích, pokoje se 2 lůžky, strava evropská (franc.).

Gena zájezdu: 2025,- Fr.

Přihlášky přijímáme do 15. června. Rližší informace v administraci Magazínu.

mravenci

Z drobných užitečných zvířátek se za nejpilnější pokládá mravenec lesní, žijící ve střední Evropě. Do wüzburgské Stanice pro ochranu mravenců přijíždějí odborníci z velkých dálek, aby tu zkoumali mravence. Vedoucí Stanice, profesor doktor Karl Gösswald, ve franských lesích opatruje, hýčká a pozoruje stovky mravenišť. Mnozí jeho hosté si odvázejí mravenčí královny domů, aby tam zakládaly nové kolonie, zúrodnily lesy a ničily škůdce.

Gösswald své chráněnce chválí: "Každá kolonie mravenců zničí za den na sto tisíc škůdců, počínaje kůrovcem a konče obaleči. Ve Francích třicet mravenčích kolonií vyhubilo do tří týdnů deset milionů pilatek."

Co všechno dokáží ženy! Mravenci jsou totiž koloniemi samic. Samečkové v nich nemohou se svou troškou do mlýna. Jako bujaří mladíci si smějí jednou zahýřit — ale tím všechno končí. Potom už jich není zapotřebí a odumřou.

Protože však i mezi ženami je zachovávaná kázně a pořádku obtížné, jsou mravy a zvyky panující v mravenišťích přísné. Komuny, spolky ani výchova popírající autoritu se v nich nenajde. Mravenčí stát je kastovní společnost. Mravenců je víc než 6000 druhů, ale kasty mezi nimi bývají někdy jen dvě, samičí a samčí. Většinou jsou však tři: dělnice, samečkové a samičky. Samičky se po oplodnění nazývají "královnami".

Jejich Veličenstva jsou nesmírně plodná, kdežto dělnice, až na několik výjimek, naprosto neplodné. Aby každý

poznal, co kdo ve státě mravenčím znamená, mají mravenčí samičky přídla, nemají je však dělnice. Jepičím životem žijící mravenčí samečkové se smějí jen proto okřídlit, že to jinak nejde: mravenci se totiž žení a vdávají ve vzduchu.

Za této letecké romance mravenčí samička uschová semeno do semenného váčku a ten je uchovává čerstvé. Díky tomu může dvanáct let nebo ještě déle, prakticky po celý život klást vajíčka kdysi dávno oplodněná.

Vyčerpání samečkové přistanou někde v cizině, a protože jim chybí inteligence, nedokáží si obstarávat potravu a záhy hynou. Nebo se stanou potravou nějakého ptáka. O nic lépe na tom nejsou ostatně ani mnohé nevěsty. Na oplodněné mravenčí samičky, které se octly daleko od domova, totiž číhají veverky, žáby, pavouci a vosy. Jen málo budoucích mravenčích matek unikne smrti a dokáže založit vlastní kolonii.

Ostatně to ani není nijak snadné. Mravenčí samičky se musejí nejdříve zbavit křidel, která už nejsou k ničemu, a proto si je odlomí a vytrhnou. Při práci by jim byla stejně na obtíž.

Zpočátku postačí nouzový příbytek. Někde pod kamenem nebo v pařezu si těhotná mravenčí samička vyhloubí otvor a vchod do něho ucpe. V tomto temném, nehostinném bunkru tráví týdny a měsíce, někdy dokonce celý rok. Potom naklade vajíčka a pilně je olizuje, protože sliny zamezují hnilobě. Za jeden až pět týdnů se z vajíček vyklubou larvy. Nemají oči ani nohy, zato však velká ústa. Matka je krmit živnou šťávou, kterou vyměšuje.

Za dva až deset týdnů, v zimě dokonce až za několik měsíců, se larvy, mezitím dorostlé, zakulatí. Matka jim musí při zavijení pomáhat a dbá, aby kukly ležely v suchu. Čas od času několik vajíček shltne, aby si udržela síly. Za

dva až tři týdny se z kulek konečně vyklubou mladí mravenci.

Mravenčí královna, kterou se matka stala, si postupně vytváří družinu. Když mláďatům ztvrdně chitínový krunýř, stávají se pouhými dělnicemi.

Mezi mravenci platí: "Sám nejsi nic, tvá kolonie je vše." Tedy vzhůru do díla! Začnou hloubit chodby a komory, vydí si bránu a vybudují zásobárny a jesle. Ve vyházené prsti, nakupené nad sídlem, vynikají další místnosti a chodby. Z okolí se jako stavebniny přivlékají jehličí, kamínky a stébla trav. Královna získá vlastní komnatu. V ní se usadí a tam se o ni dělnice starají, hýčkají ji a krmí. Královna přitom neustále klade vajíčka.

Rodí se mravenčí kolonie, předurčená k práci.

Dámy však mají i zájmy typicky ženské: kartáčky na předních nohách si čistí tykadla, hrud, břicho a nohy. I když se mravenci kroutí sebevíc, nedokáží si sami vyhřebelcovat záda, a proto se samičky třou jedna o druhou a navzájem se natírají svými vazkými slinami. Její královský majestát se při krášlení dává samozřejmě obsluhovat. K tomu má své komorné.

Od nejtěplejšího mládí jsou mravenci navyklí pravidelné práci, a proto jsou štíhlí jako prut. Přesto se věnují nápravnému tělocviku a libují si ve slunění. Oblíbený je "řeckořímský" zápas, zápas ve volném stylu a míčové hry, při kterých je míč nahrazen semínkem.

Chutná jim všechno sladké: cukr, med a některé rostlinné šťávy, především však výměšek mšic.

Mšice jsou povolná, dobromyslná zvířátka. Žijí ve stádech a sosáky nasávají z rostlin šťávu. Sají tak vydatně, že samy z toho, co nabourou, spotřebují jen malou část, a proto je mravenci dojí tím, že je hladí. Mšice jim za to uštědří sladkou, čirou kapku.

Má-li někdo dobytče, musí se o ně i starat. Mravenci nečiní výjimku. Jako všichni dobří pastýři brání i mravenci své stádo mšic, dotírají-li na ně zloději. Když se pastvina hodně spase, zavedou svá dobytčata někam jinam, aby se tam mohla opět nerušeně pást.

Naopak mravenci, kteří se živí zemědělskými produkty, budují silnice k mí-

stům, kde je úroda. Na těchto silnicích panuje čilý ruch: dělnice nejen sbírají zrna, ale také šplhají na stébla, vnikají do klasů a odtamtud shazují semena na zem a potom dopraví do mraveniště. Tam je předají jiným dělnicím, které "mlátí", což znamená, že zrna sloupnou obal.

Potom se zrna ukládají na sýpku, jež se často skládá ze stovek zásobáren. Odtamtud je "pekařky" přenášejí do "pekárny": vždy dvě nebo tři uchopí kusadly jedno zrno a rozžvýkávají je celé hodiny. Působením jejich slin se škrob v zrnu mění v cukr. Obilné semínko se stává těstem, ze kterého se nadělají drobečky a usuší se. Tak vzniká mravenčí chléb.

Mravenec rodu *Atta* se živí houbami. Má kousavé ústní ústrojí tak ostré, že jím v pralesích své tropické vlasti může krájet listy i plody. Tuto zeleninu

pak doma rozžvýká a smísí s výměsky svých žláz a s kousičky výkalů. Takto připravená rostlinná kašička je ideální živnou půdou mravenčí houby, změní bílých vláken, která jsou jedinou potravou mravenců. Jako pěstitelé hub se nemusí mravenci *Atta* obávat žádného srovnání s dnešním zemědělstvím. Hnojí své kultury, bojují s jejich bakteriálními chorobami a usměrňují růst těchto hub.

Mravenci *Atta* se stali hlavními postavami barevného filmu natočeného německým chemickým koncernem BASF. Toto dílo dokazuje, že tato zvířátka ovládají umění, které si rolníci a zahradníci museli namáhavě osvojovat po tisíciletí a dokonce je nezvládli dodnes: a tito mravenci chemickými látkami usměrňují růst svých plodin a zabírají jejich napadání škůdci. Režisér M. Baier řekl: "Předstihl člověka o tisíce let."

V této souvislosti se podíváme na některé nápadné rozdíly mezi světem mravenců a světem termitů.

V mraveništi je královna sama a sama je také založila. U mravenců je tomu jako u včel. Sameček, který se dokáže zmocnit královny, ji při jediném styku učiní plodnou po celý život, ale sám za tuto výsadu zaplatí životem, stejně jako všichni ostatní, třebaže méně úspěšní nápadníci. Protože i mravenčí dělnice jsou samičky, i když neplodné, existuje zde vlastně matriarchální společnost.

Mezi termity naopak následuje po období rojení období "zásnub", při nichž právě vytvořená královská dvojice hledá vhodné místo pro svůj nový domov. Teprve když jej najde, dovrší se sňatek, který trvá nějakou dobu, a milostné hry se v něm opakují. Počítá se dokonce i s možným ovdověním manželů, takže zahyne-li jeden z manželů, veřejný zájem ukládá zbylému manželovi, aby uzavřel sňatek nový. Proto se blízko ložnice neustále

zdržuje několik uchazečů o nástupnictví na trůn. Tito uchazeči pocházejí z "lidových" vrstev a nikdy se nerojili, ale když vyrůstali, byla jim věnována veškerá péče, aby mohli plnit tuto "doplňkovou" sexuální funkci, kdyby toho bylo zapotřebí. Stává se někdy i to, že nějaký záletnější král rozděljuje svou přízeň mezi několik neoficiálních královen. Může jich být i stovka, jak potvrzuje rekord zjištěný v roce 1906 u jednoho jihoamerického druhu termitů.

Mezi termitími dělníky a vojáky, i když se nemohou rozplozovat, jsou tedy zastoupena obě pohlaví. Pracují spolu a podávají stejné výkony. Jde o jedince, kteří se navzájem liší stupněm rozvoje a zralostí.

Termiti jsou v praxi velkou rodinou. Otec a matka usilují o její rozhojnění a děti usilují, každé podle svých možností, aby se rodině dobře dařilo.

Mezi termity a mravenci se tedy projevuje značný "politický" rozdíl: mravenci vyjadřují "tupý konzervatismus", který utlačuje masy mládeže, kdežto termiti plní program "rovnoprávnosti pohlaví".

DZP

XX

K obrázku na titulní straně:

Celý kulturní svět si připomíná v těchto dnech 90.narozenin nejen malíře a grafika světového formátu, ale i dramatika, Oskara KOKOSCHKY.

Již jeho jméno naznačuje, že musí mít v sobě alespoň trochu české krve. Ano. Má ji. Jeho otec přesídlil z Čech do Rakouska, kde se Oskar Kokoschka 1.března 1886 narodil (Pöchlarn v Dolním Rakousku). V Praze se ženil a přes Prahu odcházel do emigrace.

Od roku 1953 žije ve Villeneuve (VD).

Je jedním z prvních expresionistů. Během března si můžete některé jeho obrazy prohlédnout v Galerii Nicoline Pon, Spiegelgasse 13, Zürich.

O Kokoschka

SKAUTSKÉ LETNÍ EXILOVÉ TÁBORY V EVROPĚ

Česká a slovenská exilová veřejnost jsou bohužel velmi málo informovány o nezištné činnosti několika skautských nadšenců, kteří v tichosti, bez velké propagandy a publicity vedou českou a slovenskou skautskou mládež v exilových skautských oddílech zapojených do místních svazů.

Skauting je výchova mládeže ku šlechtivosti podle desíti skautských zákonů. Složený skautský slib je platný pro celý život každého skauta a skautky.

Skauting nazval jeho zakladatel lord R. Baden-Powell mezi jiným velkou hrou, která vrací mládež z chaotických směrů moderní konzumní společnosti zpět do lůna přírody, odvrací od vzájemné třídní a národnostní nevraživosti. Skautovi je bratrem každý skaut, který zachovává skautské zákony, ať je bílý nebo černý, ať je žlutý a ať je jakékoli národnosti — jejich společnou řečí jsou skautské zákony a bratrstvo, a symbolem znak čistoty — lilie.

Skauting neobviňuje nikoho z národní či třídní minulosti, žije pro ušlechtilou přítomnost a právě pro tuto svojí kosmopolitičnost je nebezpečím pro směry, které se snaží ovládnout kulturní část světa. Navíc náš exilový skauting má za úlohu zachovat v myslích našich dětí kulturní tradice a řeč rodičů. Pro tohle všechno již několik roků pořádá v exilu Poradní kruh českých a slovenských skautských exilových činovníků a vůdců tábory, na kterých se setkává mládež z různých zemí. Zde je jejich společnou řečí mateřština, národní a skautské písně a skautský život v romantickém prostředí přírody.

Pro toto léto se chystají v Evropě chlapecké a dívčí tábory:

- oblast Německo-střed ve středním Německu od 4. do 24. července,

- oblast Německo-jih v Bavorsku od 1. do 21. srpna,

- oblast Švýcarsko ve Švýcarsku od 11. - 31. července a od 17. do 31. července,

- oblast Holandsko ve středním Rakousku od 3. do 24. července.

Poplatky za všechny tábory jsou minimální a v podstatě kryjí jen režii. Zatím (nezávazně) je to asi 250 až 300 šv.Fr. za tři týdny. Táborů se zúčastní především skautská mládež organizovaná ve svých oddílech jednotlivých oblastí, ale neuzavírá se možnost těm, kteří pro roztroušenost našeho exilu nemohou být členy existujících oddílů, ale chtěli by se tábora zúčastnit a poznat skautský život ve své nefalšované formě.

Rodiče, kteří projeví přání své děti zapojit do exilové skautské výchovy, mohou se přihlásit na adresu: Evropská rada českého a slovenského exilového skautingu, postbus 2480, Utrecht, Holandsko. Odtud dostanou formulář přihlášky a sdělení, kde se tábory budou přesně konat. V předběžné přihlášce uvedte své jméno a adresu, jméno a datum narození dítěte (nejméně 7 roků) a čas, kdy byste chtěli dítě do tábora vyslat, případně jiná data (ovládání mateřské řeči, příslušnost dítěte ke skautingu, Vaši příslušnost ke skautingu), která se jeví důležitou pro vedoucího tábora.

V. Eliášková - Máma

XX

Sie schreiben Deutsch als Fremdsprache. Wenn Sie kürzere oder längere Texte zu verfassen haben, helfe ich Ihnen gerne. Tel. 01-51 70 12.

Za výhodných podmínek a v krátké době Vám vypracuji

DAŇOVÉ PŘIZNÁNÍ

TRUHMANN- UND STEUERRECHTSPRAACHS

FRED BRUGGER

Edig. dipl. Buchhalter und Steuerberater

8037 Zürich 10, Dorfstrasse 49
Telefon 01 - 44 00 31

Kdosi zaklepal na dveře zadního vchodu. Když Georg Unders otevřel, lucerna na zdi domu osvětlovala dva cizí muže.

-Rádi bychom si od vás zatelefonovali, řekl jeden z nich, veliký chlapík s kulatým obličejem a silnými rty.

-Nebude to moc dlouho trvat, dodal druhý. Byl stejně velký jako jeho společník, ale měl hranatý obličej s namodralým nádechem, způsobeným kořínky vyhalených černých vousů.

Georg je ihned poznal, přestože je dosud nikdy neviděl. Určitě jsou to právě ti, o nichž byly v poslední době zprávy ve všech novinách: přepadali osaměle žijící numismatiky, olupovali je a zase beze stopy zmizeli v noční tmě. Nyní tedy přišli k němu. Horečně uvažoval, zda by nemohl zabouchnout a zamknout dveře, snad by se neodvážili je vylomit. Ba ne, určitě by to udělali. Viděl je přece, teď už nemohou jednoduše zmizet. Mimoto jsou dosti silní, aby vnikli dovnitř dřívě, než stačí přibouchnout.

Ale co, když chtějí skutečně jen telefonovat? Vtom uslyšel tichý šoupavý zvuk domácích střevíců a již vedle něho stála Marta. Byla to malá osůbka s uzlíkem žedivých vlasů posazených vysoko v týle, bledými tvářemi a světle modrýma očima. Na samé špičce nosu, jako obvykle, jí seděly brýle.

-Co se děje, Georgi? chtěla vědět, a sklonila trochu hlavu, aby lépe viděla přes obroučky brýlí. -Kdo to je?

-Rádi bychom si od vás zatelefonovali, řekl ten s kulatým obličejem.

-Ale samozřejmě, Georgi, ty jsi nevychovaný, pusť přece pány dovnitř.

Georg už nemohl udělat nic jiného.

Oba muži, každý s černou aktovkou pod paží, ho následovali do osvětlené kuchyně. Marta pobíhala jako vyplašená slepice, až je konečně odvedla do obývacího pokoje.

-Sundejte si kabáty a udělejte si pohodlí, pobízela je, já zatím připravím konvici dobrého čaje.

-Nechceme žádný čaj, zavrčel měsíkový obličej.

-Opravdu ne? divila se Marta. -Tak snad koflíček kávy? Pozorovala zkoumavě

oba muže přes obroučky brýlí. -Ale, na jednu zvolala a spráskla ruce, už jsem tak hloupá, že jsem za tu chvíli úplně zapomněla vaše jména.

-To je Mr. Blackie, řekl ten s kulatým obličejem, a já jsem Wilberforce, ale můžete mi říkat Wilber.

-Wilber, opakovala Marta přemýšlivě.

-Měla jsem kdysi synovce, ten se jmenoval ...

Ubohá Marta ... Georg si nic nepřál toužebněji, než aby byla dnes večer někam odešla, kamkoliv, jen aby to tady nemusela prodělat. Ale Marta nikdy nikam nechodila, přestože velmi toužila po společnosti. Byla prostě příliš starostlivá. Když někdo přišel, doslova ho zavalila jídlem a pitím a ani ho nenechala přijít ke slovu. Přitom si vůbec neuvědomovala, že se chová nespolečensky a velice se divila, když návštěvník už nikdy víc nepřišel.

Wilber se mezitím obrátil ke Georgovi. -Slyšel jsem, že máte velkou sbírku mincí, řekl nenuceně.

Georg se opět opřel o dveře vedoucí ke schodišti. Teď se tedy jeho podezření definitivně potvrdilo. O sbírce věděli jen někteří nejbližší přátelé. Ale před časem kdosi inzerátem v novinách nabízel k prodeji vzácné mince za velmi výhodnou cenu. Georg na svou nabídku nedostal odpověď. Tito muži však zřejmě dopisy vyzvedli, dozvěděli se adresy jednotlivých sběratelů a nyní chodí od jednoho k druhému a nechávají za sebou krvavou stopu.

-Ovšem, zašveholila Marta. -Georg má nahoře ve svém pokoji plnou skříň mincí. Vrazí do toho každou korunu, ale vůbec nevím, co s tím bude dělat. Už jsem mu říkala, aby to odnesl do banky, ale nechce ani slyšet a každou volnou chvíli tráví u těch plíšků. Škoda toho času!

Zarazila se a pleskla se lehce přes ústa. Požekáně pohlédla na oba cizí muže: -Bože, to jsem ale neměla říkat, že je to škoda času, vy jste možná také sběratelé?

Blackie pohlédl na Wilbera: -Tak nějak, procedil mezi zuby.

Pokojný výraz, pro Georga tak typic-

ký, se v tu chvíli docela změnil. Jeho rty, strachem a zlostí pevně semknuté, byly zcela bílé. Do kuchyně na kredenc, do ložnice, i do skříně, kde měl svou sbírku, si dal pro všechny případy pistole, ale teď zjistil, že to bylo k ničemu. Uvažoval, zda by mohl vyběhnout do ložnice ... ale tak by jím vystavil úplně na pospas bezbrannou Martu. Ne, to nepřichází v úvahu. Zbývá jediné pistole nahoře.

-Sbíráme také zbraně, řekl rozvážně Wilber a vytáhl z kapsy revolver. Držel jej tak, že ústí hlavně náhodou mířilo na Georga.

-Jejda, vyjekla Marta, pistole nemám ráda. Tyhle věci mě vždy k smrti vylekají. Ale — ale Georg je také tak tro-

Marta jako by vůbec nevnímala, co se kolem děje, brebentila bez ustání: -Tedy víte, já bych se sama neodvážila ani dotknout takové pistole ..., ale - když tu byl před několika dny můj bratr Al, poprosila jsem ho, aby všechny patrony vybral. Zrovna se to hodilo, protože Georg nebyl doma.

Georg se v tu chvíli na okamžik zastavil a ucítil, jak se revolver dotkl jeho zad. Rezignovaně stoupal dál.

-Myslím, že mi zbylo ještě pár kousků pečiva, řekla Marta Blackiemu, přinesu vám je. Otočila se a chtěla jít do kuchyně. Blackie ji zastoupil cestu.

-Neobtěžujte se, řekl a strčil pravou ruku do kapsy.

Blackieho pozornost byla nyní upjata

Pistole nejsou nabité

RICHARD O. LEWIS

chu sbírá, všude po domě se povalují, jedna je v kuchyni, druhá v ložnici, ve skříní jetřetí, tam, kde má sbírku mincí. Již jsem ho mockrát prosila, aby ty krámy dal pryč.

Nyní se Georg vnitřně docela zhroutil. I poslední naděje na záchranu je ztracena. Marta zřejmě neměla ani tušení, že před nimi jsou dva vražedci ...

-Doufám, že to není nabité, švitořila dál a ustoupila o krok před Wilberem. -Nabité zbraně teprv nemám ráda, jsou hrozně nebezpečné. Vždycky Georgovi kladu na srdce, aby žádnou pistolí nenabíjel, ale nedá si říci. Ale já na něj vyzrála. Všechny zbraně jsem prohlédla a náboje odstranila. Lepší je opatrnost než pozdní lítost.

-Velmi moudré, velmi prozíravé, podotkl Wilber a posměšně našpulil rty.

-Ano, ano, souhlasil Blackie, velmi prozíravé.

-A nyní, řekl Wilber a vstal ze židle, bychom si mohli jít prohlédnout vaši sbírku. Jediným rychlým pohybem uchopil obě aktovky a pokynul revolverem směrem ke schodišti. Georg zaváhal. Revolver ve Wilberově ruce byl sotva metr od něho, kdyby po něm rychle hmatl ... Potom zachytil mužův pohled, jeho chladný, vyrovnaný lesk, a uvědomil si, že takový pokus nemá žádnou naději na úspěch. Pomalu se otočil a nejistě stoupal po schodech.

k hornímu pokoji. Dvakrát spokojeně pokývl hlavou, když zaslechl, jak se mince sypou do aktovky. Marta ten zvuk také slyšela. -Těba Mr. Wilber sbírku koupí, řekla, ach, to by bylo dobře. Už dvacet let sbírá Georg mince, musí jich už být na tisíce. Pořád je jen tčídí a urovnává. Někdy s ním nemohu kloudně promluvit celý den ...

Marta zmlkla v půlce věty, Blackie ztrnul. Krátce za sebou padly dva výstřely. Bleskem vytáhl ruku z kapsy a v ní svíral pistoli. Odstrčil Martu, udělal krok směrem ke schodišti a čekal. Shora se ozvalo zadunění a bylo slyšet zvuk blížících se nejistých kroků. Blackie hrubě přistrčil Martu ke stěně a zamířil na dveře. Kroky ustaly, potom se ozvaly znovu. Ve dveřích nad schody vedoucími do pokoje se objevil Georg, v obličejí smrtelně bledý. Šel pomalu kupředu, hluboce předkloněn a obě ruce si tiskl na břicho. Jeho prsty byly rudé. Marta pronikavě vykřikla, Blackie ještě pevněji sevřel pistoli. Georg se vypotácel ze dveří a opřel se o stěnu. Blackie nechal klesnout ruku s pistolí: -Zdá se, že máš dost, příteličku, řekl.

Georg začal klouzat dolů po stěně. Levou ruku vztáhl k Martě a potácel se směrem k ní. Když byl až u ní, odtáhl i pravou ruku od těla a malá pistole třikrát krátce za sebou vyštěkla. Na Blackieho obličejí se na okamžik zračilo

překvapení, potom klesl k zemi.

Georg bouřlivě objal Martu, ale bránila se: -Jsi zraněn, Georgi, ty jsi zraněn!

-Kdepak, to není moje krev, řekl a pustil ji, to je toho chlápka nahoře. Musel jsem se trochu umazat, aby to vypadalo věrohodně. Uvěřili ti, že naše zbraně nejsou nabitě. Oslabilo to Wilberovu pozornost a já získal zlomek času, který jsem potřeboval.

-Když jsem konečně pochopila, co jsou zač, uvědomila jsem si, že tě budou

bedlivě sledovat, řekla Marta a dívala se na George láskyplně. -Musela jsem je přece nějak odlákat.

-Taky jsem ti uvěřil, než jsi do toho zamíchala svého mrtvého bratra.

-Nevěděla jsem, co bych měla říci, abys to pochopil.

-Bylo to od tebe opravdu moc chytré, řekl uznale a začal vytáčet telefonní číslo policejní stanice.

Míváte sny?

Jednou z významných funkcí spánku je velké biologické oživení mozku. Ve fázi, v níž k tomuto procesu nejintenzivněji dochází, kterou můžeme rozpoznat podle rychlých pohybů očních víček, a někdy i končetin, a která je také nejhlubším obdobím spánku, míváme sny. Jejich výklad zajímá člověka od nepaměti.

Z vědeckých interpretací dlouho přetrvával výklad Freudův. Podle něho uspokojuje člověk snem ve spánku své vědomé nebo nevědomé tužby, jež nemůžeme v životě splnit. Nejčastěji jsou to tužby, které v sobě člověk tlumí a nepříznává se k nim. Ve snech se pak zjevují v podobě symbolů a jsou pomíchané se skutečnými událostmi a myšlenkami. Freud je vysvětloval jako výraz lidské agrese a snažení k splnění sexuálních tužeb, neboť tyto dva instinkty považoval pro člověka za nejdůležitější.

Současné psychologické teorie od této interpretace již odstoupily. Snům ve spánku přisuzují důležitou roli v psychologickém životě člověka. Obecně všechny potvrzují těsnou souvislost mezi

obsahem snů a naším každodenním životem. Soudí prostě, že spánek je pokračováním života. Většina vědců vykládá spánek jako ráj nesplněných nadějí, kdy přicházejí ke slovu tlumené emoce a skryté tužby. Ty se spojují se stopami událostí, vzpomínek a myšlenek, a podle jakési jiné logiky času a prostoru vytvářejí v naší mysli výstřední obrazy.

Takovou psychologickou funkci snů hlásají i někteří američtí psychoanalytici. Podle nich člověk, osvobozený od každodenních starostí, může ve spánku najít i tvůrčí řešení, které už dlouho hledá.

Západoněmecký psycholog prof. Schulte říká, že sny mohou říci o člověku mnohem více, než ví sám o sobě. Problematikou spánku a snů se zabýval přes 15 let, přičemž zkoumal asi 30 000 osob. Na základě svých výsledků usuzuje, že lidé, kteří se v životě cítí přitlačení a nic jim nevychází, vidí se ve snech jako vítězové a prožívají pocity vlastní síly a triumfu. A naopak ti, kteří již něčeho dosáhli, ale bojí se kompromitace a zesměšnění, prožívají tyto situace právě ve snech. Tehdy se jim například zdá, že chodí nazí nebo že přijímají almužny. Podle názoru profesora O. Schulteho mohou být sny výrazem tlumení tužeb sexuální povahy, popřípadě ve snech mohou lidé vybíjet vlastní agrese nebo strach. Odtud také jsou časť obsahem snů ve spánku právě zločiny.

DZD

XX
XX

Luigi PIRANDELLO:

VLAK ZAPÍSKAL

Blouznil. Začínající mozková horečka, řekli lékaři; a všichni kolegové z kanceláře to opakovali, když se po dvou třech vraceli z nemocnice, kde ho byli navštívit.

Zdálo se, že jim působí zvláštní potěšení, když to mohou oznamovat vědeckými termíny, které právě pochytili od doktorů, opozdilým kolegům, které potkávali cestou.

- Frenezie.
- Encefalitis.
- Zánět mozkových blan.
- Mozková horečka.

A snažili se vypadat sklíčeně, ale v hloubi duše byli velice spokojeni také pro tu splněnou povinnost. Kypěli zdravím, teď, když vyšli z té smutné nemocnice do veselé modří zimního rána.

- Umře? Zešílí?
- Ale kde!
- Na umření nevypadá...
- Pořád stejně. Blouzní...
- Chudák Belluca!

A nikomu nenapadlo, že vzhledem k mimořádným podmínkám, ve kterých ten nešťastník celá léta žil, může být jeho případ úplně přirozený a že všechno to, co Belluca říkal a co všem připadalo jako delirium, příznak frenezie, se dá právě docela jednoduše vysvětlit tím jeho úplně přirozeným případem.

Pravda, to, že se Belluca den předtím prudce vzepřel svému představenému a na jeho ostré pokárání po něm div neskočil, zavdávalo vážný důvod k předpokladu, že tu jde skutečně o nějakou duševní poruchu.

Neboť si nelze představit člověka mírnějšího a poddanějšího, pořádnějšího a trpělivějšího nad Bellucu.

OMEZENÝ... ano, kdo ho jen takhle definoval? Některý kolega. Chudák Belluca, omezený na úzké pole své suché funkce účetního, neměl v hlavě nic než účetnictví běžné, jednoduché či podvojně, storna a zálohování, likvidace a srážky; faktury, hlavní knihy, šanony atd. Chodící kartotéka nebo spíš starý mezek, který tiše a rovnoměrně táhne svou káru stále stejnou cestou s klapkami na očích.

Stokrát již toho starého mezka nemilosrdně zešlehali, zmrskali jen tak pro smích, z kratochvíle, aby zjistili, jestli se nakonec přece jenom nevzepne anebo alespoň nezastříhá ušima, když už není naděje, že by začal vyhazovat a ohánět se kopytem. Nic! Pokaždé přijímal tyto nespravedlivé šlehy a krutá bodnutí v míru a

pokoji, ani nevzdechli, jako by se to tak patřilo, nebo spíš jako by už rány ani necítil, jak už ho za ta léta vytrvalý osud otloukl.

Proto byla jeho vzpoura nepochopitelná a dala se vysvětlit jenom jako důsledek náhlého pomatení smyslu.

Tím spíš, že ten den výtku opravdu zasloužil. Přednosta mu ji udělil právem. Hned ráno se Belluca dostavil s nezvyklým, novým výrazem; a — věc vskutku enormní, srovnatelná, což já vím? s pádem hory — přišel o více než půl hodiny pozdě.

Jako by se mu tvář z ničeho nic rozšířila. Jako by mu náhle spadly klapky s očí a najednou se před ním rozevřela podívaná života. Jako by mu z ničeho nic odlehlo v uších a on poprvé vnímal hlasy, zvuky nikdy předtím neslýchané.

Dostavil se do kanceláře celý rozjařený jakousi neurčitou, jako omámenou veselostí, a za celý den nic nevyřídil.

Večer vstoupil do jeho kanceláře přednosta a prohlédl registraturu, spis:

-Jak to? Co jsi dnes celý den dělal?

Belluca se na něho podíval s úsměvem, skoro drze, a rozpřáhl ruce.

-Co to znamená? rozkřikl se přednosta, přistoupil k němu, vzal ho za rameno a zatřásl s ním:

-Hej, Belluco!

-Nic, odvětil Belluca, na rtech stále ten úsměv, polodrzý, poloblbný.

-Vlak, pane rado!

-Vlak? Jaký vlak?

-Zapískal.

-Co to meleš?

-Dnes v noci, pane rado. Zapískal. Slyšel jsem ho pískat...

-Vlak?

-Tak jest. A kdybyste věděl, kam až jsem dojel! Na Sibiř.. anebo, anebo, do pralesů v Kongu... Na to stačí vteřina, pane rado!

Povyk rozkaceného přednosta přivolał prve do místnosti ostatní úředníky a ti se teď, když slyšeli, co Belluca řekl, chechtali jako blázni.

Dotčen tím smíchem se přednosta — který toho večera musel být špatně naložený — teprve rozlítl a ukázal pokorné oběti tolika svých krutých šprýmů, že s ním nejsou žádné žerty.

Jenže tentokrát se k úžasu a takřka zděšení všech obětní beránek vzepřel, přešel k dtoku a ustavičně křičel ten nesmysl o vlaku, který zapískal, a že sakra teď už ne, teď když slyšel pískat vlak, nedovolí už, nemůže dovolit, aby se s ním takhle zacházelo.

Násilím ho chytli, spoutali a odvezli do ústavu pro choromyslné.

I tam ještě pořád mluvil o vlaku. Napodobil jeho pískání. Ach, jakési velice žalné písknutí, jako zdálky v noci; srdceryvné.

A vzápětí dodával:

-Jedem, jedeme... pánové, kam? Kam?

A díval se na všechny očima, které již nebyly jeho. Ty oči obvykle temné, bez lesku, zachmuřené, se mu nyní smály, jiskrně jako oči dítěte nebo šťastného člověka, a z úst se mu hrnuly věty bez ladu a skladu. Neslýchané věci; výrazy poetické, fantastické, pitoreskní, jež překvapovaly tím více, že si nikdo nedovedl vysvětlit, jak, jakým zázrakem se berou v jeho ústech, to jest v ústech člověka, jenž se až doposud zabýval pouze ciframi a registraturou a katalogy a vůči životu byl hluchý a slepý: počítací strojek. Teď hovořil o MODRÝCH ČELECH zasněžených hor pozdvížených k nebi. Hovořil o slizkých kýtovcích, o obrech, kteří v hlubinách moří ocasem PÍŠÍ ČÁRKU.

Věci, opakuji, neslýchané.

Ty, kdo mě přišli o tom zpravit spolu s novinou o náhlé duševní poruše, vyvedlo z míry, když u mne nezpозorovali žádný úžas, ba ani lehké překvapení.

Skutečně jsem přijal tu novinku mlčky.

A moje mlčení bylo plné bolesti. Potřásl jsem hlavou, s koutky úst hořce dolu staženými, a řekl jsem:

-Belluca, pánové, nezešilel. Věřte mi, nezešilel! Něco se mu stát muselo, ale něco docela přirozeného. Nikdo si to nedovede vysvětlit, protože nikdo z vás neví pořádně, jak ten člověk doposud žil. Já to vím, a proto jsem si jist, že jen co ho uvidím a promluví s ním, všechno se vysvětlí úplně přirozeně.

Cestou do ústavu, kam ubožáka odvezli, uvažoval jsem v duchu dál:

U člověka, který žije, jako žil doposud Belluca, NEMOŽNÝM životem, může vyvolat věc docela všední, příhoda úplně banální, jakékoli neočekávané klopýtnutí, což já vím, o kamínek v cestě, neobyčejné následky, které si nikdo nedokáže vysvětlit, pokud si neuvědomí právě toto, že život toho člověka je nemožný. Vysvětlení je třeba hledat právě tam, vyjít z těch nemožných životních podmínek, a pak se všechno ukáže jako věc prostá a jasná. Kdo vidí jen ocas a nebere v úvahu obludu, ke které patří, může se domnívat, že obludný je ten ocas. Nutno jej připojit k obludě, a potom nám už nebude připadat obludný, ale přesně takový, jaký být musí vzhledem k tomu, že přináleží k dotyčné obludě.

Úplně přirozený ocas.

Nikdy jsem nepoznal člověka, který by žil jako Belluca.

Bydlili jsme v jednom domě a nejenom já, nýbrž i všichni ostatní nájemníci jsme si kladli otázku, jak jenom ten člověk může za takových podmínek existovat.

Měl u sebe tři slepé: manželku, tchýni a tchýninu sestru. Obě stařenky měly sedý zákal, manželka byla slepá od narození, srostlá víčka.

Všechny tři se dožadovaly obsluhy. Od rána do večera ječely, poněvadž jim nikdo neposloužil. Ovdovělé dcery, které se obě po smrti manželů vrátily domů, jedna se čtyřmi, druhá se třemi dětmi, neměly ani čas, ani chuť starat se o ně. Nanejvýš že občas pomohly matce.

Jak měl Belluca se svým chatrným platem účetního všechna ta ústa nakrmit? Opatřil si na večer pro doma další práci: opisování. A opisoval za ďábelského ječení těch tří žen a sedmi dětí, pokud se všichni, všech dvanáct, nesložili do tří jediných postelí v bytě.

Lože široká, manželská, lež pouze tři.

Zuřivé rvačky, honičky, padající nábytek, rozbité nádoby, křik, pláč, řev, žuchnutí, když některý z kluků ve tmě vyklouzl a skočil mezi ty tři slepé stařenky, které spaly zvlášť v jedné posteli a rovněž se spolu každý večer hádaly, protože žádná z nich nechtěla být v prostředku a vzpírala se, když na ni přišla řada. Konečně všechno utichlo a Belluca opisoval dál pozdě do noci, pokud mu pero nevypadlo z ruky a oči se mu samy od sebe nezavřely.

Pak sebou hodil, často oblečený, na rozvrzanou starou pohovku a okamžitě se propadl do hlubokého olověného spánku, ze kterého se ráno jen těžko probíral, otupělejší než dřív.

A jsme u toho, pánové: za těchto okolností se přihodila Bellucovi věc docela přirozená.

Když jsem za ním přišel do ústavu, vypravoval mi to dopodrobna sám. Byl, pravda, ještě v náladě poněkud pozdvížené, ale to bylo docela přirozené vzhledem k tomu, co se mu přihodilo. Smál se doktorům a ošetřovatelkám a všem kolegům, kteří si mysleli, že se zbláznil.

-Kéž by! říkal. -Kéž by!

Pánové, Belluca si již celá léta nevzpomněl — ale doopravdy nevzpomněl — že svět existuje.

Zabraný ustavičnou trýzní své neblahé existence, zabraný počítáním od rána do večera v kanceláři, bez chvilky oddechu, jako hovado, které se zavázanýma očima točí vahadlem studny nebo žernovem mlýna, ano, pánové, on si dlouhá léta už ani nevzpomněl — ale doopravdy nevzpomněl, že svět existuje.

Přede dvěma dny padl na ten svůj starý divan celý vyčerpaný, ale kupodivu — snad pro přílišnou únavu — se mu nepodařilo hned usnout. A najednou v tichu noci uslyšel v dálce zapískat vlak.

Bylo mu, jako by se mu po tolika letech, kdovíjak, najednou otevřely uši.

Zapískání toho vlaku naráz protřhlo a odneslo bídu vši té příšerné tísně, a on — jako by se odklopilo víko hrobu — měl náhle dojem, že dychtivě vzlétá do vzdušné prázdnoty světa, který se před ním obrovitě rozvíral.

Instinktivně se chytl příkrývky, kterou na sebe hodil jako každý večer, a v duchu sledoval ten vlak, který se vzdaloval nocí.

Ach, mimo ten příšerný domov, mimo všechno jeho trápení, byl svět, širošířý svět, kam ten vlak mířil Florencie, Bologna, Turin, Benátky Tolik měst, ve kterých za mlada byl a která jistě i této noci jiskří svými světly do tmy... Ano, znal život, který se tam žil! Život, kterým kdysi žil také on! A ten život pokračoval, pořád pokračoval, zatímco on tady jako to hovado se zavázanýma očima točil žernovem. Už mu to ani na mysl nepřišlo! Svět se pro něho zavřel do trápení jeho domova, do suché, sršaté omezenosti účetnické roboty ... Ale teď mu náhle zaplavil nitro jako vysoko vzedmutá vlna. Okamžik, který udeřil tady pro něho v jeho vězení, probíhal jako elektrický impuls celým světem a jeho náhle znovu vznícená obraznost ho mohla, ano, mohla sledovat po městech známých i neznámých, po stepích, po horách a lesích, po moři... Jeden a týž impuls, jeden a týž záchvěv času. Zatímco on žil tady tento NEMOŽNÝ život, existovaly na zeměkouli miliony a miliony lidí, kteří žili jinak. Teď, v témž okamžiku, kdy on tady trpí, existují zasněžené osamělé hory, které zvedají k nočnímu nebi modrá čela... Ano, ano, viděl je, jasně je viděl... Existují oceány... lesy...

Teď — když zase objevil svět — má také on svou útěchu. Ano, stačí, když se občas vytrhne ze svého trápení, aby se ve své fantazii nadechl vzduchu světa.

Pro něho je to dost.

Přirozeně, ten první den to přehnal. Opil se. Mít naráz v nitru celý svět: to je katastrofa. Pomaličku se zase dá dohromady. Ještě je z té přemíry vzduchu zmařený, cítí to.

Jen co bude úplně v pořádku, půjde se omluvit přednostovi a vrátí se ke svému účetnictví. Jenomže teď už mu přednostá nesmí nakládat víc, než unese; musí mu dovolit, aby si mezi dvěma fakturami občas odskočil řekněme na Sibiř ... anebo ... anebo do konžských pralesů:

-Na to stačí okamžik, vážený pane rado. Teď, když vlak zapískal...

Z knihy SLUNCE A DĚŠT

JAMES THURBER:

poslední kytička

PODOBNOSTVÍ V OBRAZECH

Vánočno Rosemary

a toužebná naděje, že její svět bude lepší než můj

(pokračování)

Mladý muž náhodou položil jeden kámen
na druhý a objevil, jak si postavit
střechu nad hlavou

a zakrátko si stavěl střechu nad
hlavou kdekdo.

Městečka, města a vesnice rostly jako
houby po dešti.

A do světa se vrátila písnička

a také trubadúři a žongléři

a krejčí a přístřkáři

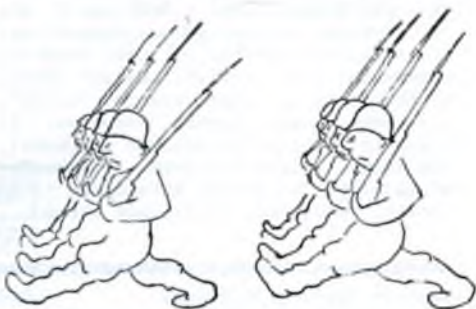
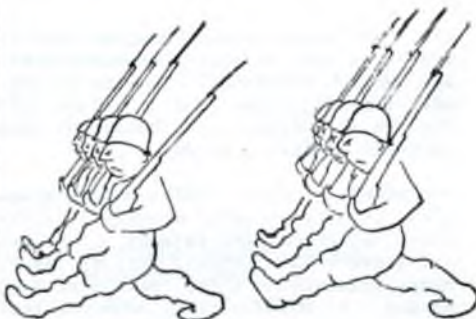
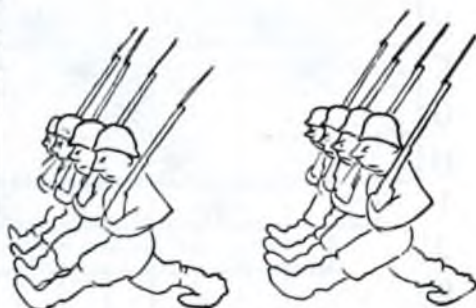
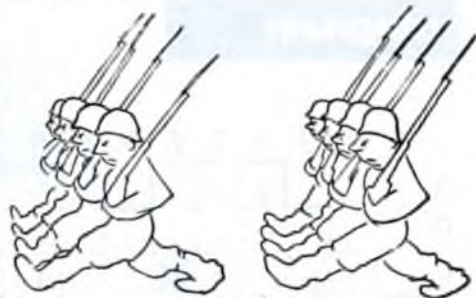
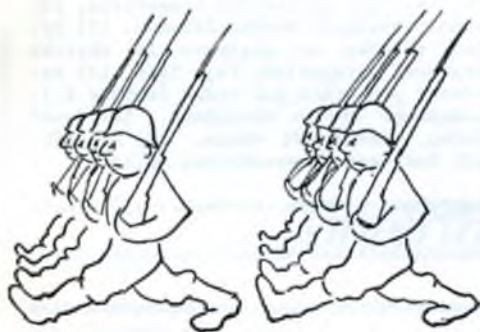
a malíři a básníci

a sochaři a koláři...

A vojáci

(pokračování)

Kdosi se zeptal Bernarda Shawa, co je pravdy na tom, že snatky uzavřené v pátétek bývají nešťastné. - Shaw se na okamžik zamyslel a pak řekl s vážnou tváří: "To je otázka! ..." Dokončení jeho odpovědi najdete v tajence.

VODOROVNĚ: A) Chem. značka vodíku a sodíku, planeta sluneční soustavy, veliký pytel. B) První část tajenky. C) Hlavní síň starořeckého chrámu, cizí ž. jméno, název sportovního klubu, nádoba se dvěma dny. D) Ohleduplnost, edém, mužské jméno, jednočlen. E) Řecké písmeno, ocas, parlament, země v Americe. F) Moji, severské mužské jméno, německy milý, cíle, zn. stříbra. G) Část Francie, slavnostní síň, rovněž, mužské jméno. H) Radiolokátor, cizí výraz pro "totéž", slovensky oves, kyselá tekutina. I) Roztavená hmota, citoslovce kviknutí, boh lásky, atletický prvek. J) Dokončení tajenky. K) Vzorec kyslíčnicku titaného, sportovci, jehličnatý strom.

SVISLE: 1) Barva hlasu. 2) Opatřovat nátěrem. 3) Jihoamerické moře, město v Holandsku. 4) Špička, budovat. 5) Čidlo čichu, druh masa, římsky 51. 6) Ažkoli, živel, tázací zájmeno. 7) Stavební hmota, číslovka. 8) Umělé vlákno, ozdobný vojenský kabát. 9) Poeta, pobízet. 10) Část těla, ruská vesnice, zn. thalia. 11) Slovenské ukazovací zájmeno, prodloužená zeď s architektonicky vyjádřeným čelem, latinský pozdrav. 12) Spatřit, očistit vodou. 13) Na nějaké místo, tví. 14) Zn.fosforu a americia, původní obyvatelé Nového Zélandu. 15) Výheň, sušenka, zn. megatuny. 16) Zkratka Otakara, paraguajský čaj, lyže. 17) Zařízení pro práci pod vodou (množné č.), poškození dřevin okousáním. 18) Lesní šelma, otázka při sázce. 19) Doplněk. 20) Bezocasá severoafrická opice.

NÁPOVĚDA: C) Naos. 1) Tembr. 14) Maori.

winterthur *leben*

Dáváte přednost jistotě či hazardu?

Více, než kdy jindy je dnes nutné vědět, co se stane s Vámi nebo s Vaší rodinou za nepředvídaných okolností. Nespokojte se s tím, co Vám někdo řekne, ale žádejte přesné informace. Potom může být pozdě!

Důležité je vědět:

jak a po jakou dobu jste zajištěn v pracovní neschopnosti;

jak jste zajištěn ve stáří (vyžádejte si přesné údaje o výši Vaší částečné renty AHV, event. také výši Vaší pense od zaměstnavatele. Nespokojte se s údaji v procentech, žádejte přesné částky!);

jak je zajištěna Vaše rodina, ztratí-li Vás . . .

Zjistíte-li mezery, obraťte se na nás. Poradíme Vám, jak nejlépe v rámci Vašich možností tyto mezery odstraníte.

Renta v pracovní neschopnosti.

Doplňková starobní renta k AHV.

Životní pojištění všech druhů.

To jsou naše odpovědi na Vaše otázky.

**Jiří Popper, vrchní inspektor
Winterthur-Leben
Subdirektion Zürich
Generalagentur West
8001 Zürich, Limmatquai 3
Tel. 01 / 34 50 15**

winterthur *vie*

Herrn/Frau/Frl.
M./Mme/Mlle
Signora/Signora/Signorina

A. Z. 8048 Zürich

Adressänderungen und unzustellbare Exemplare erbeten an: Magazin, Zwischenbächen 145, 8048 Zürich.

MAGAZIN, informativní, poučný a zábavný exilový měsíčník.

Vydává nakladatelství PVZ.

MAGAZIN: Zeitschrift für emigrierte Tschechoslowaken.

Erscheint monatlich einmal. Herausgeber: Verlag PVZ.

Adresy:

Redakce: Postfach 453, 8027 Zürich.

Administrace + Inzerce: Zwischenbächen 145, 8048 Zürich. Telefon (pouze večer): (01) 64 17 68.

Číslo konta pošt. šek. úřadu: 80 - 60451.

Bankovní spojení: Schweiz. Kreditanstalt, Stadtfiliale Rathausplatz, Zürich.

Číslo konta: KK 637 650.

Předplatné: 27.— Fr. pro celý rok, 14.— Fr. pro půl roku (do zahraničí lodní poštou).

Tiskne: ok Eiger Satz + Druck AG, Zürich

Briefadressen:

Redaktion: Postfach 453, 8027 Zürich

Administration + Inserate: Zwischenbächen 145, 8048 Zürich.

Postcheckkonto: 80 - 60451.

Bankverbindung: Schweiz. Kreditanstalt, Stadtfiliale Rathausplatz, Zürich. Konto-Nr.: KK 637 650.

Abonnement: Fr. 27.— pro Jahr, Fr. 14.— für 6 Mon.

Druck: ok Eiger Satz + Druck AG, Zürich

**GALERIE
KRAUSE**

Tumbelenstrasse 37
8330 Pfäffikon ZH
Tel. 01 - 97 30 66

pořádá pravidelně výstavy našich exilových umělců
prodává obrazy, reliéfy, plastiky, kresby, grafiku
provádí tisk a expedici různých exilových časopisů
prodává knihy v š e ch exilových nakladatelství